

Han fik Kulde i Kroppen men gjorde sig alligevel ikke fri af det uhyggelige Følgeskab.

Det var en gammel Bekendt, der igen havde opsøgt ham. En Dusbroder og daglig Omgangsfælle fra den Tid, da Løgnene fødtes af sig selv paa hans Tunge og Storhedsdrømmene red ham som en Mare. Røsten lød ogsaa saa fortrolig.

»Naa, hudden gor 'et saa, Søren Madsen? Det æ nok it bløwen villere mæ dæ siden sidst. Men det har A jo savt dæ tidt nok, Søren. Do tjener ingen go' Mand, har A savt. Slid og Slæv æ bløven din Løn, stakkels Mand! Og saa Lovning paa et Himmerig etterpaa, dæ kanske æ en go Løwn og aller haar eksistiret. Det æ en slem Profit! Og do, som ku' sit mæ begge dine Næver fulde af Jordens naadigste Gaver! Herrejøsses! Saa sølle sku' det end' mæ dæ, a Folk raaver »Fattilavs« etter dæ! ... Ane-Mette æ sgu da osse snart for gammel for en Mand som dæ. A sejer: gør dæ fri, Søren! Det æ Tid eno! Ane-Mette ka jo ta ud og tjen'. Det haar hon gjort før. Og Rollingerne ka do la Vorherre ta sig a. Han æ val nærest te'et. Det æ dog ham, der har lavet dem. Og nærensti do føst æ væk herfraa og faar annet i Huedet, saa tinker do sgu it mer paa dem. Stol do paa mæ; A kinner Verden og Minniskene. Og A æ din Ven, din sande Hjertensven! A sejer: vis dæ no som en Svend,